

Củ Cải Tinh Lật Đồ Tiểu Bạch Thỏ

Contents

Củ Cải Tinh Lật Đồ Tiểu Bạch Thỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16

Củ Cải Tinh Lật Đồ Tiểu Bạch Thỏ

Giới thiệu

Editor : Momo, Sa NguyenBeta : Jovannie Yu, BelFranThể loại: Cổ trang, củ cải x thỏ trắng, 1×1, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-cai-tinh-lat-do-tieu-bach-tho>

1. Chương 1

Cây củ cải bị ghét bỏ

Tam Thiên là một cây củ cải trắng sinh trưởng ở núi sâu. Chính xác mà nói, nó cũng không thật sự là một cây củ cải, mà là do một củ cải yêu cùng một nhân sâm vượt qua cấm kỵ của chủng tộc mà hạ sinh.

Cha Tam Thiên là một lão yêu đã tu luyện chín trăm chín mươi chín năm, mà tất cả sinh linh trong thế giới này, chỉ cần tu luyện một vạn năm thì có thể đạt được tiên tịch do Ngọc Đế ban cho, từ nay về sau, cho dù là cười mây qua Cửu Châu hay tiêu du Tam Sơn đều là chuyện nhỏ.

Nguyên bản cha Tam Thiên vốn có chỗ đứng trong tiên ban, chỉ thiếu việc đến gặp Ngọc Hoàng nhận ban phong, đáng tiếc, những năm tháng tu luyện ở Cửu Thiên, lại vì một năm cuối cùng mà hóa thành công cóc.

Kể ra, đây vốn là một câu chuyện xưa vô cùng cầu huyết.

Mà mấy chuyện cầu huyết xưa nay lại vô cùng giống nhau, có thể thấy được trong rất nhiều cuốn tiểu thuyết ngôn tình ở nhân gian, cũng chính là chuyện xưa về đôi tình nhân không thể thành thân được quần chúng yêu thích.

Đầu đông năm ấy, những bông tuyết nhỏ không ngừng tung bay trong không trung.

Những ngày tháng khổ sở ở trên núi, nhân sâm tinh nhìn tuyết rơi đầy trời, chỉ cảm thấy bản thân cũng tịch tịch như tuyết, y choàng một cái áo khoác, vừa đi vừa than thở, vô tình đi tới một phiên chợ ở dưới núi.

Dưới chân núi có một thôn yêu quái, tất cả yêu quái trong vòng một trăm dặm xung quanh đều tụ tập sinh sống ở nơi này. Yêu quái thực sự khác hẳn so với yêu quái trong trí tưởng tượng của loài người, bọn họ thích náo nhiệt, tuyệt đối không giống như trong truyền thuyết sống trong thâm sơn cùng cốc tu luyện vài trăm năm, vừa xuất hiện liền moi tìm trẻ con ăn, đại đa số yêu quái đều hiền lành chất phác, yêu hòa bình.

Nhân sâm tinh là tinh linh.

Tinh linh không giống với yêu quái, bọn họ muốn thành tiên, chỉ thích một mình tu luyện ở nơi có linh khí dồi dào, đại đa số tinh linh đều cực kỳ khinh thường yêu quái. Phụ thân Tam Thiên lại là một tinh linh có lòng dạ bao dung với yêu quái, y không ngại kết giao cùng yêu quái.

Loài người có một câu nói dịch ra có nghĩa: Nhân sâm nhìn củ cải, nhìn rất vừa mắt.

Cũng chính vào cái ngày này, nhân sâm tinh đã gặp được cây củ cải của đời y.

Củ cải yêu là một tiểu cô nương xinh đẹp, ôn nhu tươi cười, nàng đem theo một giỏ củ cải trắng, dịu dàng nói: “Anh ơi, mua củ cải không?”

Tóm lại, bỏ đi một ít nội dung không liên quan đến chính văn, củ cải yêu cùng nhân sâm tinh yêu nhau, sinh ra một cái mầm củ cải đỏ hồng tròn vo, nhân sâm tinh vì muốn trở thành yêu tinh để chung sống với ái nhân và con trai mà quyết định cãi lại ý trời, không đến gặp Ngọc Hoàng nhận ban phong, kết quả làm Ngọc Hoàng nổi giận, hạ lệnh tiêu diệt toàn bộ tộc nhân sâm. Củ cải yêu vì muốn thành toàn cho nhân sâm tinh nên âm thầm tự hủy nguyên linh, hòa thành mây khói, vĩnh viễn biến mất khỏi thiên địa.

Trước khi bị áp giải lên Thiên đình, nhân sâm tinh vô cùng yêu thương vuốt ve Tam Thiên, lúc đó vẫn là cái mầm củ cải tròn vo.

Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biên.

Vậy con tên là Tam Thiên đi.

Mầm củ cải mê mê tỉnh tỉnh tất nhiên không thể hiểu được lời nói của y, vì thế, cha Tam Thiên thân thiết dùng móng tay khắc lên mầm củ cải hai chữ: Tam Thiên.

Cũng không biết năm đó có phải y dùng sức hơi quá hay không mà hai chữ đó to đùng nha, lúc mầm củ cải nhỏ trở thành một cây củ cải mập mạp, hai chữ đó vẫn khảm ngay ngắn ở trên mông của hắn. Tam Thiên rất không vừa lòng với hai vết sẹo đó, hắn thường xuyên dùng đến cái lá tươi tốt của mình che lên hai cái vết đó thật cẩn thận.

Bởi Tam Thiên là củ cải lai tạp, mà trong tộc nhân sâm chưa từng có chuyện như vậy xảy ra, cho nên, theo lẽ tự nhiên, hắn bị mọi người trong tộc xa lánh.

Cuộc sống bị xa lánh gian nan như thế nào người chưa trải qua tuyệt đối không thể hiểu được.

Tam Thiên tự mình cắm rễ ở cái ao nhỏ trong một ngọn núi nhỏ, đau thương mà trải qua những năm tháng cô độc, mỗi ngày vào ban đêm, lúc ánh trăng như nước chiếu rọi khắp mặt đất, nó đều lặng lẽ vùng vẫy trong bùn, rồi chạy loạn khắp núi, tựa hồ làm như vậy mới có thể khiến nó không thương đau đến héo rũ.

Cho đến một ngày, vận mệnh của nó bị loài người thay đổi.

Người kia nhẹ nhàng quét đi lớp đất trên người nó, rồi cẩn thận cầm nó trong lòng bàn tay, Tam Thiên thậm chí có thể cảm nhận được người kia dùng ánh mắt ôn nhu mà che chở cho nó.

Tam Thiên kích động, mỗi một tế bào trên người nó đều đang run rẩy.

Người kia cẩn thận cầm nó, chỉ cho một người khác đến xem.

Tam Thiên không rõ bọn họ đang nói cái gì, nó cảm động đến rơi nước mắt, đương nhiên, người kia sẽ không biết đâu, gã chỉ cảm thấy trên tay có chút dinh dính thôi.

Mẹ nó người nói thứ này gọi là nhân sâm?!

Người xem xem nó có hình người mà, đây là cánh tay nà, đây là chân nà, ...

Xạo, thứ này cho dù có hình người thì cũng chỉ một cây củ cải quái dị!

Cây củ cải quái dị...

Củ củ cải quái dị...

Quái dị...

Tâm của Tam Thiên, rầm một cái, vỡ ra thành từng mảnh.

Một người khác lỗ mãng lắc lắc Tam Thiên, đem phần lá của nó chém thành hai mảnh, Tam Thiên còn chưa kịp tức giận, chỉ cảm thấy bản thân bỗng nhẹ hơn. Sau đó nó liền thấy mình đã ở trên không làm một quỹ đạo hình vòng cung rồi rơi tõm xuống sông.

Tam Thiên ở trong nước hôn mê một khoảng thời gian, khi tỉnh lại, nó phát hiện bản thân đang ở trong một cái chợ bán nông sản ồn ào.

Thời gian sau, mỗi khi nhớ tới người kia, đáy lòng Tam Thiên vẫn còn cảm kích gã.

2. Chương 2

Củ củ cải bị bán

Bạch Quảng Hàn là một con thỏ yêu khác hẳn những con thỏ yêu bình thường.

Mọi người đều biết, bản tính tộc thỏ hiền lành yếu đuối nhất gan, bọn họ tụ tập sinh sống bên cạnh một con sông nhỏ, mỗi ngày mặt trời mọc thì trồng củ cải, mặt trời lặn thì về nhà ngủ, đời sống thật sự quá tĩnh lặng.

Một đêm nọ, lão thỏ tộc trưởng xem tinh tượng, phát hiện nguyệt tinh phù hộ tộc thỏ thịnh vượng có biến động dị thường, cho là điềm xấu, thật ra vì văn minh của tộc thỏ quá lạc hậu, không biết hiện tượng như vậy gọi là nguyệt thực.

Cũng chính vào đêm hôm đó, Bạch Quảng Hàn được sinh ra.

Thỏ con mới sinh đôi mắt nhắm chặt, bộ lông ướt sũng, toàn thân một màu hồng phấn, trưởng lão nâng lên bé thỏ con nhỏ bằng lòng bàn tay, trong lòng đầy lo lắng.

Sự thật chứng minh, sự lo lắng của lão tộc trưởng rất chính xác.

Bạch Quảng Hàn vừa sinh ra đã không tầm thường, khác với các bé thỏ khác vừa sinh ra chưa mọc răng, còn y lúc sinh ra đã có răng lại còn vừa trắng vừa dài, chuyện này cũng là ưu đãi trong lòng mẫu thân Bạch Quảng Hàn, bởi vì lúc cho y bú rất đau đớn, phụ thân Bạch Quảng Hàn đau xót lão bà, nghĩ đến phải làm chút chuyện thể hiện trách nhiệm, hắt đi nhỏ một cây củ cải, dùng nước rửa sạch sẽ, nhét vào miệng của Bạch Quảng Hàn.

Bạch Quảng Hàn cầm lá củ cải, rồi đút củ cải vào miệng nhai nhai hai cái, thấy vị của nó dở tệ, thế là nhổ phì phì, lại còn ném luôn cây củ cải vào mặt cha y.

Bà nội của Bạch Quảng Hàn vô cùng yêu thương cháu trai, không nỡ nhìn cháu trai chịu khổ, nước mắt lưng tròng đi khắp tám thôn trong vòng mười dặm xung quanh mà vẫn không thể tìm ra một bà vú vừa ý cho y.

Bà nội Bạch chán nản về nhà, phát hiện ra Bạch Quảng Hàn vốn dĩ nên bọc tã lót nằm ở trên giường lại không cánh mà bay! Chuyện này làm cho người cực kỳ hoảng hốt, hấp tấp gõ cái chiêng nhỏ, tập hợp cả nhà đi tìm Bạch Quảng Hàn.

Mọi người không phí nhiều công sức đã tìm được bé thỏ con đang gặm dưa chuột ngay tại hậu viện.

Bà nội Bạch lập tức biến buồn thành vui, cha mẹ Bạch Quảng Hàn hết sức vui mừng mà thở dài nhẹ nhõm, bởi vì sau này bọn họ chỉ cần cho y ăn dưa chuột là được.

Đáng tiếc, khi đó bọn họ lần đầu làm cha mẹ nên không biết như vậy sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến khuynh hướng giới tính của Bạch Quảng Hàn, kết quả hối hận cả đời.

Những ngày thơ ấu nhanh chóng trôi qua, trong chớp mắt Bạch Quảng Hàn trưởng thành, trở nên xinh đẹp cùng trầm ổn hơn, hai hàng lông mi có chút hồ hững lẫn xa cách. Giữa ban ngày ban mặt có dũng khí nhe nanh đuổi theo hổ dữ khắp núi cũng chỉ có con thỏ này, chính vì vậy y nổi tiếng toàn tộc, trở thành con thỏ không những răng cứng mà lòng dạ còn hiểm độc nhất trong sử sách của loài thỏ.

Con người quá mạnh mẽ sẽ không phải là chuyện tốt gì, đối với loài thỏ mà nói cũng vậy.

Bạch Quảng Hàn từ nhỏ đến lớn không hề có bằng hữu, mấy con thỏ đen, thỏ vàng, thỏ xám khác, chưa bao giờ dám đến gần y, chỉ dám họp nhau ở xa xa lặng lẽ quan sát y, miệng mồm không ngừng ba hoa bép xép, cũng không biết là đang thủ thủ cái gì.

Những lúc như vậy, Bạch Quảng Hàn đều cảm ghét lộ ra mặt, y đối với cái loại thói hư tật xấu này của tộc thỏ vô cùng chán ghét. Vì muốn làm một luồng gió xuân mở ra cải cách, Bạch Quảng Hàn liền dứt khoát từ bỏ người nhà, trở thành con thỏ đầu tiên xuống núi, y ở trong thành phố có chỗ đứng vững vàng, dốc sức đoạt lấy một mảnh thiên hạ, trở thành đại ca của cả thành nam.

Người dũng mãnh như y, mà trong tâm cũng giống như những con thỏ khác đều mềm lòng, nhạy cảm và khát khao được che chở.

Mấy năm nay y ở trong thành phố quen biết được Hoa Mẫu Đơn yêu bề ngoài diễm lệ, lại biết nói lời ngon tiếng ngọt.

Hoa Mẫu Đơn đối với y tốt lắm, phải nói là đối với những người y coi trọng đều rất tốt, hắt luôn một câu cục cưng một câu em yêu mà gọi Bạch Quảng Hàn, nhẹ nhàng liếm lỗ tai y, động tác tao nhã mê người.

Bạch Quảng Hàn biết Hoa Mẫu Đơn là quỷ đào hoa, nhưng lại không thể quản được tâm của bản thân, y chính là yêu cái tên chết tiệt này.

Vì hắt, Bạch Quảng Hàn không biết đã đổ bao nhiêu giọt lệ thương tâm dư thừa, đáng tiếc Hoa Mẫu Đơn chưa bao giờ hoàn toàn tỉnh ngộ, vẫn như cũ rong chơi ở Vạn Hoa lâu.

Do dự không quyết đoán tất sinh ra hậu họa.

Làm một con thỏ có tự tôn có lý trí, Bạch Quảng Hàn cần rưng rưng cùng Hoa Mẫu Đơn nói lời chia tay, Hoa Mẫu Đơn tính tình cả lơ phớt không đối, làm ra vẻ không sao cả mà cười cười với y, sờ sờ mặt y: “Cục cưng ngoan đừng bỏ ta.”

Bạch Quảng Hàn thưởng cho Hoa Mẫu Đơn một bạt tay, đáng tiếc không đánh tới, Hoa Mẫu Đơn cười hi hi vẩy vẩy tay, cúi chào.

Chia tay không phải chuyện vui về gì, Bạch Quảng Hàn thần sắc ảm đạm thương tâm, rút ở trên tràng kỷ khổ sở suốt một ngày, thẳng đến khi ánh tà dương tan dần, y mới nhớ bản thân còn chưa ăn cơm.

Con người lấy chuyện ăn làm đầu, những lời này đối với con thỏ cũng áp dụng như nhau, cần gì vì một tên chết tiệt mà bạc đãi bản thân chứ? Bạch Quảng Hàn tự giấu cọt mình, cho tới bây giờ chỉ có y làm người khác chịu thiệt, người nào dám làm cho y chịu thiệt?!

Hoa Mẫu Đơn?!Nhỏ vào chứ hoa.

Trời đã tối, chợ nông sản cũng đã dẹp rồi, y đi hết nửa cái chợ lạnh lẽo vắng ngắt, vẫn không mua được một cây dưa chuột nào.

Đại thẩm bán đồ ăn mời chào y: “Tiểu ca, lại đây nhìn xem, củ cải này tươi ngon, giá rất rẻ!”

Bạch Quảng Hàn cau mày nhìn cây củ cải quái dị, do dự một lúc, tục ngữ có câu có vắn tốt hơn không, huống chi cây củ cải này rẻ, chỉ cần năm hào, ở thời kỳ giá cả tăng cao thực rất hiếm thấy, y từ trong túi tiền lấy ra một đồng xu vàng óng, ra một quyết định được lợi cả đời.

3. Chương 3

Cây củ cải thực sợ hãi

Bạch Quảng Hàn thô lỗ xách lá của cây củ cải, vụt qua vụt lại vừa xách vừa đi trên đường cái, xe hơi trên đường từng chiếc từng chiếc bay vèo vèo qua sát bên người y. Y vốn ở lâu trong thành phố, đã sớm luyện thành thói quen, nhưng Tam Thiên không chịu được, nó chưa từng thấy cảnh đời, vốn sinh sống lẻ loi trên núi sâu nên cho tới bây giờ nó cũng không nghĩ thế giới bên ngoài lại là như vậy... Thật đáng sợ! Tam Thiên kinh hồn bạt vía, lạnh run, càng làm cho nó cảm thấy sợ hãi hơn chính là, nó nhạy cảm phát hiện ra: kẻ xách nó theo đích thị là kẻ thù không đội trời chung của cây củ cải, một con thỏ!

Nói đến con thỏ, mọi người đại khái sẽ không ai bảo ai mà cùng nghĩ đến cây củ cải.

Quả thực, giữa con thỏ và củ cải giống như có một mối liên hệ không ngừng gắn kết. Nhưng mà, cần thận suy nghĩ lại một chút, mối liên hệ như vậy được xây dựng ra sao? Chúng ta đều biết thỏ là loài động vật ăn cỏ, củ cải là thực vật thân cỏ, cho nên việc con thỏ ăn củ cải là chuyện rất bình thường, thế nhưng, vì cái gì lại phải là cây củ cải chứ? Rõ ràng thỏ biết ăn rau xanh, cải trắng, rau diếp cùng hoa quả, tại sao cùng con thỏ có liên hệ luôn là cây củ cải, cho dù là củ cải đỏ hay củ cải trắng chỉ cần củ cải đẹp là được, mấy cái kia đều là khác biệt về hình thức, còn bản chất chúng nó đều như nhau thôi.

Vậy đến tột cùng là vì sao chứ?

Đây thật sự là một chuyện đáng để cho kẻ khác suy nghĩ sâu xa.

Huyền cơ đã định tại đây, khó mà phân giải rõ ràng.

Đồng thời trong lúc đang nói đến những chuyện vô nghĩa bên trên, Tam Thiên đã bị Bạch Quảng Hàn xách trở về nhà, chà xát sạch sẽ, tươi ngon mọng nước mà nằm trên thớt gỗ, Bạch Quảng Hàn mài dao soàn soạt nhìn về phía cây củ cải, suy nghĩ rốt cuộc nên thái mỏng đem xào hay là cắt khối đem hầm thì ngon hơn, y là con thỏ theo đuổi cuộc sống chất lượng cao cùng tinh tế, cho nên mặc dù ăn củ cải là chuyện nhỏ, cũng không thể làm qua loa.

Tuy rằng Tam Thiên không có thiên nhãn, nhưng hẳn dù sao cũng không phải cây củ cải bình thường, thực rõ ràng cảm nhận được vết dao chói lọi kia đang hướng về phía mình, hẳn không nhận được mà run rẩy, đem nước trên chum tua vẩy xuống nền nhà.

Động tĩnh lớn như vậy, nếu Bạch Quảng Hàn còn không nhận ra, y sẽ không là con thỏ nữa mà là dưa chuột luôn đi!

Yêu quái? Đây là phản ứng đầu tiên của y, y nhắc cây củ cải lên, đưa đến trước mũi ngửi ngửi, không ngửi được yêu khí, chỉ có một cỗ hương vị tươi mát đặc thù của cây củ cải.

Đại khái là y để mặt gần quá, làm cho Tam Thiên nhìn thấy hai cái răng thỏ sáng choang, chỉ nghe cây củ cải trên tay thăm thiết kêu lên một tiếng, hung hăng đá một cước vào mặt y, một đường chạy như điên xuống dưới gầm giường.

Lúc đó, không chỉ có Bạch Quảng Hàn kinh sợ, mà Tam Thiên cũng sợ hãi, bởi vì từ khi sinh ra tới nay hắn luôn cho rằng bản thân bị cầm diết, không ngờ rằng nó lại có thể nói được, ý nghĩ này an ủi nó, trong khi lâm vào hoàn cảnh đáng sợ như thế, cũng không thể không sinh ra một chút cảm giác vui mừng.

Bạch Quảng Hàn cũng mặc kệ cây củ cải có thể nói chuyện hay không, y bị chọc tức rồi. Bạch Quảng Hàn y là con thỏ vô cùng nổi danh trong sử sách, lại bị cây củ cải cho một cước vào mặt! Sỉ nhục, thực sự là sỉ nhục to lớn!

Người lúc đang phẫn nộ tất nhiên sẽ làm chuyện điên rồ.

Cho dù là chuyện ngốc này sẽ biến thành hồi ức cực kì khó chịu trong trí nhớ của y.

Đầu óc con thỏ so với sau này nhỏ hơn một chút, cho nên sẽ làm như vậy.

Bạch Quảng Hàn lúc đó không có một chút phong độ, làm ra vẻ bình bình tĩnh tĩnh, lấy tư thế người đàn bà chanh chua mở ván giường, lật tung cái bàn, đập bể ghế dựa, lộn ngược ngăn tủ, rút cuộc dồn cây củ cải vào góc phòng.

Nhìn nó sợ hãi run lấy lấy, y thỏa mãn mà cười dữ tợn, cầm nó ném tới ném lui, lên lên xuống xuống trên không trung, cứ gần chạm đất thì lại ném lên, rồi đá, lại ném tiếp...

4. Chương 4

Cuộc sống mới của cây củ cải

Bạch Quảng Hàn khoái trá ngược đãi cây củ cải xong, tinh thần và thể xác đều thư thái, đi ngâm nước ấm rồi thông thả lên giường đi ngủ.

Về phần Tam Thiên, bị trói ở chân ghế bằng thắt lưng, co rúm lại nức nở.

Đêm nay, trăng thanh gió mát, đối với một số người, chỉ như một cái chớp mắt, còn đối với một vài người khác, là hắc ám vô tận,...

Bạch Quảng Hàn thức dậy, là tỉnh theo một cách nhẹ nhàng nhàng tự nhiên nhất trong muôn vạn cách thức để con người ta có thể tỉnh dậy. Ánh nắng sớm mai nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt của y, y uể oải mở mắt ra, trong phòng đầy màu sắc ấm áp mềm mại và tươi sáng, làm cho người ta không thể không vui vẻ lên.

Cảm giác ngủ thẳng một giấc tự nhiên tỉnh lại, đối với Bạch Quảng Hàn mà nói thật không dễ dàng mà có được, y đem công lao quy lên người cây củ cải, nhìn lại cái vật màu trắng béo tròn kia, thấy nó một thân như tượng ngọc, vân ngọc trên người cuộn như mây, y thậm chí bắt đầu có điểm thích nó.

Tâm tình của Tam Thiên cũng không vì như vậy mà tốt lên, nó nằm trên sàn nhà lạnh lẽo suốt một đêm, vừa lạnh lại đói, chồm tua ỉu xiu rũ xuống, uể oải ôm đầu gối ngồi ở dưới ghế dựa, đáy lòng một mảnh bi thương.

Mắt công nó còn ở chợ nông sản vui vẻ một phen, tưởng là bản thân rốt cuộc có thể nói lời từ biệt với những ngày đau khổ trước kia, từ nay về sau bước vào một cuộc sống mới tinh, ai mà biết, thì ra ông trời chính là muốn nói cho nó biết không có cái gọi là tội tệt nhất, chỉ có cái tội tệt hơn.

Củ cải im lặng thờ dài.

Trong lòng Bạch Quảng Hàn chợt lóe qua một chút áy náy, bàn tay chạm nhẹ vào lá củ cải, giống sờ một con chó nhỏ vậy, cây củ cải đại khái là tâm như tro tàn rồi, vẫn cuộn mình bất động, Bạch Quảng Hàn chọc nó, bất động, chọc cái nữa, vẫn bất động, lại chọc, cây củ cải rớt cuộc giật giật, ngẩng đầu nhìn y giống như rất nghi hoặc.

Nhìn thấy một cây củ cải dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình quả là một điều rất thú vị, khóe miệng Bạch Quảng Hàn mang theo chút tiểu ý, đây là lần thứ hai trong đời y đưa ra một quyết định được lợi cả đời: nuôi dưỡng cái cây củ cải này.

Nếu muốn dưỡng củ cải, thì vấn đề đã tới rồi.

Đầu tiên, cây củ cải ăn những gì?

Bạch Quảng Hàn do dự một chút, cho tới bây giờ tộc thổ đều là bón phân tự nhiên cho củ cải, có thể tên kia rõ ràng không phải là một cây củ cải bình thường, là một củ cải có suy nghĩ, Bạch Quảng Hàn tin rằng bất cứ sinh vật nào có suy nghĩ cũng sẽ không tự nguyện ăn phân, vì vậy y cuối cùng cũng không xác định được rốt cuộc nên cho cây củ cải ăn cái gì.

Thế gian vốn vô sự, phạm nhân tự phiền chi. Bạch Quảng Hàn làm việc trực tiếp quyết đoán, ít khi tự tìm phiền não, y nói lỏng thắt lưng, nắm lá củ cải kéo ra.

Trải qua cả đêm đau khổ, Tam Thiên đã sớm không còn tinh thần, cả người bơ phờ mặc cho người ta kéo đi, muốn chém muốn giết tùy người, mặc cho số phận, đạo lý này nó cũng đã hiểu.

Bạch Quảng Hàn xách cây củ cải đến trước mắt, cây củ cải hôm qua rõ ràng tươi ngon mọng nước mà nay lại thấy ỉu xiu rút nhỏ đi một vòng, y lắc lắc cây củ cải: “Cậu tên gì? Có tên không?”

Tam Thiên hôm qua tuy rằng có hét lên một tiếng, nhưng không có nghĩa là nó có thể nói. Nó dùng sức nén hai tiếng, không phát ra được âm thanh gì, đành uể oải ngẩng đầu, đẩy cái lá màu xanh đậm, lộ ra hai chữ trên trán.

“Tam Thiên?” Ngón tay Bạch Quảng Hàn xoa nhẹ hai chữ kia, đầu ngón tay cảm nhận được dấu vết lỗi lổm, làm cho củ cải có điểm ngứa ngáy.

Củ cải có lẽ không mấy thoải mái, dùng sức co rút lại, né tránh tay y.

Bạch Quảng Hàn không nhịn được mỉm cười, nhẹ nhàng ôm cây củ cải vào lòng ngực: “Tam Thiên, có đói bụng không, có muốn ăn cái gì?”

Củ cải đấu tranh một phen, rốt cuộc vẫn là lưu luyến cái ôm ấm áp của con thổ, hai cánh tay nhỏ gắt gao vòng qua cổ của Bạch Quảng Hàn, từ khi nảy mầm đến giờ nó chưa từng được người nào ôm, chưa từng cảm nhận qua nhiệt độ ấm áp như vậy, Tam Thiên thấy thực hạnh phúc, nó thậm chí còn cảm thấy bản thân nguyện ý chết vì con thổ này.

Tam Thiên vốn không đói bụng, nhưng vừa nghe Bạch Quảng Hàn hỏi nó muốn ăn cái gì mà trong nháy mắt lại thấy đói bụng, nó nhìn quanh phòng, dùng cánh tay nhỏ chỉ chỉ cái bể cá bằng thủy tinh trên bàn trà.

Bạch Quảng Hàn ôm nó đem lên bàn trà, Tam Thiên đem một chân luồn vào bể cá, hút nước lên, chờ nó uống hơn phân nửa nước trong bể cá xong, rốt cuộc thỏa mãn thu hồi chân, ở trên bàn trà nhảy về phía trước cánh tay mở ra, yêu cầu con thổ ôm một cái.

Bạch Quảng Hàn càng thêm thương tiếc cây củ cải ưa làm nũng này, một phát ôm gọn lấy nó đem theo đi làm.

5. Chương 5

Cây củ cải có bằng hữu

Nói là đi làm, kỳ thật cũng chỉ rời nhà có hơn trăm thước, lộ trình chỉ mất ba phút, Bạch Quảng Hàn ở nơi đó mở một cửa hàng bán hoa.

Bạch Quảng Hàn chẳng hề dụng tâm kinh doanh, hoa bán của cửa hàng rất thưa thớt, diện mạo cũng không ăn ảnh lắm, cho nên cửa hàng rất ít khách, cổng và sân đều vắng vẻ. Y đặt Tam Thiên lên một giá để hoa, được bao quanh bởi một bó to hoa thực được và mẫn thiên tinh.

Tam Thiên thực kích động, nó liên tục uốn éo thân thể, đầu tiên là sờ sờ đóa hoa thực được diễm lệ mềm mại, lại nâng mẫn thiên tinh lên xếp chồng trên lá củ cải, như thể đang đeo một chiếc mũ lông.

Bạch Quảng Hàn cũng không quản nó, mặc nó chạy loạn khắp nơi, tìm một cái chén rộng miệng mà đổ nước suối vào, coi như là chuẩn bị tốt cơm trưa cho nó. Vẫn là cây củ cải dễ nuôi nha, Bạch Quảng Hàn một bên cảm khái, một bên phần chần mở tờ báo, bắt đầu một ngày nhàn chán.

Tam Thiên nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, dường như không biết mệt mỏi, Đông chạm Tây sờ, chắc là giữa thực vật với nhau đều tồn tại một loại thần giao cách cảm nào đó, Tam Thiên biết rõ những đóa hoa này cần gì.

Hoa hồng khát muốn uống nước, bách hợp lạnh muốn phơi nắng,...Tam Thiên vui vẻ bận rộn với cửa hàng bán hoa, cho đến khi bị một con chó xám nhỏ đẩy ngã xuống mặt đất.

“Buổi sáng tốt lành, Bạch tiên sinh” Một vị thiếu phụ ăn vận hoa lệ, tươi cười quyến rũ, dắt chó cưng của mình từ từ đi qua trước cửa của cửa hàng bán hoa, móng tay sơn màu đỏ trong ánh mặt trời giống như đá mã não đỏ lấp lánh phản chiếu ánh sáng, khiến nàng càng phát ra vẻ xinh đẹp đến nao lòng, nhìn qua phú quý bức người, ngay cả trên dây xích chó cũng được khảm một chuỗi kim cương giả lấp lánh.

“Buổi sáng tốt lành, Tài phu nhân” Bạch Quảng Hàn miễn cưỡng chào hỏi, kéo Tam Thiên từ dưới bụng của tiểu tro cầu ra.

Tiểu tro cầu không có được Tam Thiên, vẫy đuôi nóng nảy, chân trước béo lùn nhào tới đầu gối Bạch Quảng Hàn, ánh mắt đen láy lộ ra vẻ linh động.

“Thiếu gia thật đáng yêu” Bạch Quảng Hàn ôm Tam Thiên lùi lùi ra sau, sắc mặt không chút thay đổi mà tán dương.

Tài phu nhân cười hề hề, sủng nịch vuốt ve đầu chó nhỏ “Bảo bối tiểu lang của tôi nha, như thế nào lại không đáng yêu?”

Nhân tiện nhắc tới, người đến là tộc trưởng Tài phu nhân của tộc sài lang (tộc sói), dắt trong tay bà chính là con trai ruột của bà, cũng chính là tộc trưởng tương lai, Tài tiểu lang.

Chó xám nhỏ thực vui vẻ vươn ra đầu lưỡi phấn hồng, liếm liếm bàn tay của mẹ.

“Ôi, con trai đáng yêu của mẹ” Khóe mắt Tài phu nhân lộ quang lập lờ, “Đôi khi mẹ thật hy vọng con sẽ không bao giờ lớn lên”.

Bạch Quảng Hàn ha ha một tiếng, tiếp tục đọc báo.

Tam Thiên lại cảm thấy hứng thú, trốn ở phía sau Bạch Quảng Hàn, nghiêng đầu nhìn hai mẹ con nhà này. Chó xám nhỏ phát hiện nó, hữu nghị đưa chân trước ra.

Tam Thiên do dự một chút, đập chân ngắn nhỏ chạy đến, vươn cánh tay.

Cứ như vậy, một con chó cùng một cây củ cải bắt đầu một tình bạn tốt đẹp, khiến kẻ khác hoài niệm.

Tài phu nhân bối mớ một phen, cuối cùng đã mua một bó bông hồng đỏ, lúc bà ôm hoa hồng hai má phấn đỏ, giống như thiếu nữ ngượng ngùng trước mối tình đầu, Bạch Quảng Hàn thấy trong dạ dày một trận chua.

Chết tiết, Bạch Quảng Hàn lắc lắc đầu, lại nghĩ đến cái tên hồn đản hoa mẫu đơn.

Hoa mẫu đơn đích thị là chết tiết, là tên chết tiết lãng mạn, thích nằm ở trên giường phủ kín cánh hoa hồng, tắm trong bồn tắm lớn đầy hoa hồng, trong phòng khách, nhà bếp, bất cứ nơi nào cũng phủ kín cánh hoa hồng,...

Bạch Quảng Hàn lặng lẽ nhìn mấy bông hoa hồng còn lại, trực tiếp nhét vào thùng rác trước cửa.

Tam Thiên thấy trong thùng rác lộ ra mấy đóa hoa tội nghiệp, vô cùng đau lòng, thế nhưng Bạch Quảng Hàn không cho phép nó đi nhặt lên, nó chỉ có thể ở một bên đau lòng nhìn.

6. Chương 6

Cây củ cải thực hạnh phúc

Tục ngữ có câu, phàm là những người bị tổn thương về mặt tình cảm, đều sẽ đem tình cảm dành hết cho thú cưng bên người.

Bạch Quảng Hàn chính là như vậy.

Hôm nay y đóng cửa hàng sớm, ôm Tam Thiên đến cửa hàng vật nuôi. Hàng bán trong đó bày biện la liệt đủ các chủng loại, thuốc diệt bọ chết, bàn chải lông, xích chó... linh tinh đủ loại nhưng cây củ cải lại không cần dùng đến, bất quá Bạch Quảng Hàn muốn mua cho Tam Thiên một cái tổ nhỏ ấm áp thoải mái. Y chọn tới chọn lui, chọn trúng một cái tổ màu hồng nhạt ở giữa có hoa văn khắc chìm, lại mua một chiếc nơ bướm hồng anh đào, đoan đoan chính chính buộc lên thân cây củ cải, nhìn qua tựa như chú chó đang cực kỳ hạnh phúc.

Dưới ánh mắt quái dị của lão chủ tiệm, Bạch Quảng Hàn thông dong ôm cây củ cải đi thanh toán tiền.

Tam Thiên sung sướng chui vào ***g ngực Bạch Quảng Hàn, hy vọng đường về nhà có thể lâu hơn một chút.

Thời gian hạnh phúc luôn thực ngắn ngủi, Tam Thiên cảm thấy bản thân vẫn chưa bị ủ ấm thì cũng đã tới cửa nhà rồi. Bạch Quảng Hàn đặt tổ vải bông nhỏ ở trên tràng kỷ, sau đó an trí Tam Thiên ở bên trong, Tam Thiên ngồi bên trong tổ, ngửa đầu lưu luyến mà nhìn y, bộ dạng kia vừa đáng yêu lại đáng thương, Bạch Quảng Hàn vỗ vỗ lá của hắn: “Về sau cậu sẽ ngủ ở đây, biết không?”

Tam Thiên hiểu chuyện gật đầu.

Nhìn bộ dạng thuận theo của hắn, Bạch Quảng Hàn trong lòng không nhịn được lại cảm khái, vẫn là nuôi củ cải tốt.

Ngay sau đó, Bạch Quảng Hàn phát hiện cái cây củ cải này không chỉ biết nghe lời, còn rất tài giỏi, hắn theo chỉ đạo của Bạch Quảng Hàn, có thể rửa chén chà nồi, còn có thể nhanh nhẹn quét rác lau bàn giặt quần áo nấu cơm, trình độ tuyệt vời có thể so với nàng tiên ốc.

Bạch Quảng Hàn rất hạnh phúc, bởi vì y từ đó sống trong giai cấp địa chủ.

Tam Thiên rất thích Bạch Quảng Hàn, vô luận y làm cái gì, Tam Thiên luôn nhắm mắt theo đuôi theo sát ở phía sau y, cho đến khi bị vẻ mặt xấu hổ của Bạch Quảng Hàn ngăn ở cửa phòng tắm.

Bạch Quảng Hàn thoải mái ngâm mình trong bồn tắm nước ấm, đuổi thân người, đem cánh cửa phòng tắm mở ra, hơi nước trắng bốc lên tràn ngập, một cây củ cải trắng cô đơn giữa những đám mây hơi nước ngơ ngác ngồi trên sàn nhà trước cửa phòng tắm.

Thực sự là cái cây củ cải ngốc không để người khác bớt lo mà, Bạch Quảng Hàn không biết nên làm thế nào, lại có chút cảm động, vớ lấy cây củ cải, ôm hắn để lên trên giường: “Hôm nay cứ ngủ trên giường đi”

Tam Thiên ôm lấy chân bông mềm mại, cảm thấy bản thân giống như bước trên những đám mây vậy rất hạnh phúc.

Bạch Quảng Hàn trước khi ngủ thích đọc một đoạn tiểu thuyết, uống một chén sữa, hôm nay y cũng làm như vậy.

Y đem sữa nóng để trên đầu giường, bắt đầu im lặng xem sách. Nhưng mà Tam Thiên ngửi được mùi thơm của sữa ấm, ngồi không yên, làm như kẻ trộm lên đến tủ đầu giường, nhìn từ trên xuống dưới chén chất lỏng màu trắng ngà này.

Bạch Quảng Hàn giả bộ đọc sách, kì thực trộm quan sát hần.

Tam Thiên không thể kìm nén sự hiếu kỳ, đem cánh tay nhỏ đặt ở vành chén, nhìn đông ngó tây, rốt cuộc nhịn không được, đem tay dò xét vào trong cái chén.

Đương nhiên chính là chỉ hạ xuống một chút, hần liền nhanh như tia chớp co rút tay lại, ra sức hoảng hốt, giống bị bỏng.

Bạch Quảng Hàn cười hô hố.

Tam Thiên ngẩng đầu nhìn y, càng làm lực chú ý tập trung đến trên sữa. Hần sợ bỏng, nhưng lại bỏ không được sữa ngọt ngào, quần quanh chén thủy tinh dạo một vòng lại một vòng.

Bạch Quảng Hàn lấy cái chén qua thổi hơi vù vù, thổi cho sữa nguội bớt, để xuống trước mặt Tam Thiên.

Tam Thiên đưa cánh tay nhúng vào trong sữa, nhìn thấy Bạch Quảng Hàn khoe miệng gợi lên, trong lòng ấm áp dạt dào, cuộc đời hần lần đầu tiên ăn đến thơm như vậy ngọt như vậy, ngọt đến độ không biết nên làm thế nào mới tốt.

7. Chương 7

Cây củ cải có thể nói

Sáng sớm thời tiết mát mẻ, ánh mặt trời êm dịu, chim nhỏ bên ngoài cửa sổ líu lo hót.

Cây củ cải Tam Thiên sáng sớm liền tỉnh, nó quẩn luyến rúc ở bên cạnh Bạch Quảng Hàn một lúc, sau đó nhanh chân nhanh tay xóc chân lên, đi làm điểm tâm cho con thỏ.

Tam Thiên đem trái bắp tươi sốt cùng củ cà rốt rửa sạch, lúc rửa cây củ cải hần nhìn trúng một cây cà rốt đặc biệt xinh đẹp, cẩn thận làm sạch nó, đem toàn bộ cà rốt đặt vào trong tổ của mình để làm bạn.

Trái bắp chà xát ép viên, cây củ cải thái hạt lựu, lấy nước sôi trưng qua, lại trộn lẫn với sốt salad, đỏ vàng trắng tươi ngon nhẵn bóng, khiến người ta thèm ăn, rồi ép một chén nước cam, bưng đến trên bàn cơm.

Lúc này, Bạch Quảng Hàn như lệ thường thức dậy.

Y thấy trong cái tổ của cây củ cải còn có củ cà rốt, thuận tay cầm lên, hự hự hai miếng gặm sạch sẽ, chỉ để lại cho Tam Thiên hai phiến lá trên đầu cây củ cải.

Ăn xong điểm tâm, Bạch Quảng Hàn vừa nhàn chằm lại nhàn hạ đi làm, Tam Thiên thì rất vội, hần còn phải rửa chén giặt quần áo cho con thỏ, có một đồng việc nhà phải làm, làm xong việc nhà hần liền sẽ nhàn rồi xem TV, con sói xám to đùng trong TV đi bằng hai chân, mặt có vẻ ngu ngốc, Tam Thiên lắc đầu, cho rằng vẫn là Tài tiểu lang đáng yêu, lại xem TV, Bạch Quảng Hàn sắp trở về, hần cũng phải đi làm cơm chiều.

Trong lúc hần vội vàng chuẩn bị cơm chiều, cánh cửa kêu két một cái mở ra.

Tam Thiên cho là Bạch Quảng Hàn đã trở về, hấp tấp chạy đến cửa ngênh đón.

Bất quá người tới không phải Bạch Quảng Hàn, là một người Tam Thiên chưa từng gặp qua, mặc một chiếc áo màu đỏ, trên người thơm ngào ngát.

Tam Thiên thực nghi hoặc mà nhìn hần, người kia giống như rất quen thuộc, lập tức đi đến ghế tràng kỷ ngồi xuống, hướng cây củ cải vẫy vẫy tay. Tam Thiên cho rằng hần là bằng hữu của Bạch Quảng Hàn, không hề cảnh giác gì, chạy đến bên chạy người nọ.

Đỗ Đan đem hần ôm đến trên đùi, xoa bóp cánh tay nhỏ của hần: “Hey, không nghĩ tới người này lại nuôi dưỡng một cây củ cải, vật nhỏ người tên gì?”

Tam Thiên không biết nói, tự nhiên sẽ không trả lời.

Đỗ Đan tiếp tục trêu chọc hần: “Nói xem chủ nhân của người có phải rất nhớ tahay không?”

Tam Thiên ngồi ở trên đùi của tên đó không được thoải mái, muốn chạy trốn, Đỗ Đan chặn ngang rồi ép nó ở trên tràng kỷ, sờ sờ túi tiền, lấy ra một chiếc bút, vẽ lên người cây củ cải, ánh mắt mờ ám đề tiện cùng cái miệng lèch ra không đứng đắn.

Cây củ cải phần nộ hai chân nhỏ đạp loạn, làm cho khuôn mặt càng sinh động.

“Ha ha ha, cười chết tại!” Đỗ Đan ôm bụng cười to “Mặt của người y như cái jji”

“A, đúng rồi!” Đỗ Đan ngừng cười, đồng thời đem cây củ cải túm tới trước mặt “Người thấy qua cái jji chưa?” Cánh tay của Tam Thiên không ngừng đánh lên tay Đỗ Đan, đáng tiếc, đối với Đỗ Đan mà nói không đau không ngứa, thậm chí không có cảm giác gì.

“Dài như vậy nha!” Đỗ Đan cười xấu xa kéo dây quần, để lộ ra cái quần lót trắng hình hoa.

Cảm tạ trời đất, đúng lúc này, Bạch Quảng Hàn trở về, y một cước đạp ngã Đỗ Đan, đoạt lấy cây củ cải trắng của mình: “Anh tới làm gì?”

“Bảo bối nhi!” Đỗ Đan tao nhã mà bò trên nền nhà, quên cả kéo quần lên “Không nhớ anh sao?”

“Cút đi!” Bạch Quảng Hàn nổi giận, y chưa bao giờ thấy bông hoa nào trơ trẽn như vậy.

“Không cần thì thôi, anh muốn em, được chứ?” Đỗ Đan muốn tiến lên nhào tới ôm y, bất quá không được như mong muốn, một cái chảo hung hăng đập vào mặt hần.

Cầm cái chảo chính là Tam Thiên, nó thực tức giận, vì người kia đang khi dễ con thỏ.

Bạch Quảng Hàn đá tên hoa mẫu đơn đang thần trí mơ màng, bưng cái mặt rên rỉ ra ngoài, đóng sầm cánh cửa.

Đuổi tên Đỗ Đan đi rồi, Bạch Quảng Hàn thất thần ngã xuống ghế tràng kỷ, đem mặt chôn ở trong tay, nước mắt theo kẽ tay không ngừng rơi xuống.

Tam Thiên leo lên trên đùi y, lấy tay chọc chọc mặt con thỏ, lấp bắp phun ra vài tiếng: “Thỏ... thỏ thỏ”.

Bạch Quảng Hàn ngẩng mặt lên, ôm lấy Tam Thiên, ôm thật chặt, Tam Thiên gian nan cử động thân thể, dùng lá củ cải lau nước mắt cho y, giọt nước mắt nhỏ trong suốt mượt mà ở trên lá củ cải xanh biếc lẫn qua lẫn lại giống như quả cầu thủy tinh, lăn vào lòng Tam Thiên, chất đắng khó chịu vô cùng.

“May mà còn có cậu, thật tốt...”

8. Chương 8

Cây củ cải đại chiến hoa mẫu đơn

Vì để cùng thỏ thỏ trao đổi tốt hơn, Tam Thiên bắt đầu nghiên cứu văn hóa nhân loại.

Nó bắt chéo chân ngồi trên ban công, lật mở bộ sách thiếu nhi tổng hợp Bạch Quảng Hàn mua cho, mãi mê đến nỗi quên luôn giặt đồ nấu cơm.

Bạch Quảng Hàn thế nhưng không oán thán một lời, trong thời đại bùng nổ thông tin tìm hiểu thêm chút tri thức là điều tất yếu, y thậm chí còn khuyến khích Tam Thiên xem thêm nhiều tác phẩm nổi tiếng thế giới, mở rộng tầm mắt.

Tam Thiên luôn luôn rất nghe lời, ngày đầu tiên nó xem từ điển thành ngữ, ngày thứ hôm sau xem Ba trăm bài thơ Đường, ngày thứ ba xem... Càng xem càng bất mãn, nó cảm thấy nhân loại đối với cây củ cải thật không công bằng.

Trong sách thi từ vịnh hoa mẫu đơn nhiều vô số, nhưng chưa bao giờ có người từng vịnh qua cây củ cải!

Mọi người đều hình dung hoa mẫu đơn là quốc sắc thiên hương, ung dung hoa lệ, xinh đẹp áp đảo quần phượng, vậy còn tả cây củ cải, cũng có, cái gì mà cây củ cải hoa tâm lớn, cây củ cải ruột rộng nhìn được không dùng được v.v...

Tam Thiên âm ỉ, tức giận bất bình, nó tự thấy bản thân so với hoa mẫu đơn giỏi hơn nhiều, nó lại đối tốt với thổ thổ, hoa mẫu đơn chỉ biết bắt nạt thổ thổ, dựa vào cái gì nói về mẫu đơn đều là lời hay, nói về cây củ cải đều là mấy lời loạn thất bát tao, nhân loại tầm thường thật sự rất đáng ghét.

Tam Thiên ném cuốn sách, nắm tay đứng lên, nó quyết định vì bản thân, vì thổ thổ, vì tất cả củ cải ra một chút sức lực, giờ phút này ánh hoàng hôn rực rỡ, giống như ngọn lửa nóng đỏ đốt nửa bầu trời, mạ cho cây củ cải nhỏ đầy chí khí một màu kim hồng.

Muốn trả thù hoa mẫu đơn nhất định phải lập ra một kế hoạch chu toàn, đầu tiên, phải tìm hiểu thói quen sinh hoạt của hoa mẫu đơn, vì thế Tam Thiên thừa dịp lúc Bạch Quảng Hàn không có ở nhà trộm theo dõi hoa mẫu đơn.

Trời không phụ lòng người.

Sau nhiều ngày liên tục điều tra cẩn thận, Tam Thiên nguệch ngoạc ghi vào trong một cuốn sổ nhỏ: Ngủ vào ban ngày, không ngủ vào ban đêm.

Tam Thiên cảm thấy rất có thành tựu, hoa mẫu đơn lúc ngủ sẽ hiện nguyên hình, sinh trưởng trong vườn hoa ở công viên, nó quyết định nhân cơ hội đánh lén hoa mẫu đơn.

Nhưng mà phải đánh lén như thế nào, Tam Thiên nghiêng đầu, vẫn chưa nghĩ ra a.

Hôm nay Tam Thiên như thường lệ theo dõi hoa mẫu đơn, đúng lúc đó, nó ở công viên tình cờ bắt gặp Tài tiểu lang trộm đi ra ngoài chơi, Tam Thiên chớp lấy thời cơ, nghĩ đến một chủ ý thực không ra gì.

Nó xúi giục Tài tiểu lang đi tiểu lên hoa mẫu đơn.

Tài tiểu lang ngây ngô ngốc nghếch, nó thân thiết liếm liếm lên mặt Tam Thiên, vẫy đuôi chạy đến bên đóa hoa nở rộ, nâng một chân lên.

Nước tiểu còn chưa chảy ra, nó đã bị một bàn tay xách lên không trung.

Đỗ Đan xách chân sau của con chó nhỏ không biết sống chết này, giọng nói có vài phần âm lãnh: “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ nha, dám chạy đến địa bàn của bốn đại gia tiểu tiện”

Tài tiểu lang không hiểu gì nên vui vẻ mà lắc lắc cái đuôi, cố gắng cong thân thể lên, muốn liếm mặt Đỗ Đan một cái.

Đỗ Đan đem con chó nhỏ này ném qua một bên, cười âm hiểm đi đến phía Tam Thiên, nó đã sớm thấy cây củ cải lớn lút này, muốn chinh nó? Hắc hắc, xem nó làm sao giáo huấn tên nhóc ngỗ nghịch này.

Tài tiểu lang thực thích hương vị trên người Đỗ Đan, nó cắn cắn ống quần của nó, muốn Đỗ Đan sờ sờ đầu nó, tuy rằng bộ dạng vẫn là chó con, nhưng huyết thống sài lang không thể xem thường, Đỗ Đan không phòng bị, lão đảo một cái liền bị con chó đẩy ngã.

Tài tiểu lang thừa cơ bổ nhào vào ngực nó, dùng đầu lưỡi mềm mại ầm ập liếm mặt nó.

“Tránh ra! Chó chết” Đỗ Đan nắm lấy phần da sau gáy nó muốn đem nó kéo ra, Tài tiểu lang vạy vẹo cơ thể thà chết không theo, lần thứ hai nhào tới.

“Phiền hết sức! Đừng liếm tại”

Tài tiểu lang liếm liếm liếm.

“Hừ hừ, đừng liếm nơi đó”

Liếm liếm liếm

“Ừ hừ, bảo bối, liếm liếm nơi này “

...

Cây củ cải bị lãng quên, nó cô đơn ngồi nhìn một lúc rồi đi về nhà tìm Bạch Quảng Hàn

9. Chương 9

Cây củ cải thích thỏ thỏ

Tam Thiên lật đật chạy lên lầu, nhảy lên mở cửa rồi vào trong, đã gần chạng vạng, nó lo lắng lúc mình không có ở nhà con thỏ sẽ ăn cơm không ngon.

Bạch Quảng Hàn ngã trên sô pha dường như rất mệt mỏi, lấy tay che mặt, Tam Thiên chạy lên nhìn thấy y, cảm thấy có chút ngượng ngùng, đưa tay chạm mặt y thấy mặt y thấy mặt y, Tam Thiên bỗng nhiên rất buồn.

Cạch một tiếng, đôi chân ngắn ngủn của nó hình như đã đạp lên cái gì rồi, Tam Thiên cúi đầu nhìn, trên mặt đất có một khung gỗ hình vuông. Nó nhặt lên, trong khung gỗ là Bạch Quảng Hàn và hoa mẫu đơn đang ôm nhau, cười trông thực vui vẻ.

Tam Thiên hình như hiểu được điều gì đó, vừa rồi chỉ là buồn rầu, mà hiện tại, chính là trong lòng buồn bực, thì ra con thỏ thích cái tên hoa mẫu đơn kia, không phải nó.

Nó chui xuống dưới gầm giường, một mình thương tâm trong bóng tối... hu hu hu... tại sao thỏ thỏ lại không thích nó, nó đối tốt với thỏ thỏ như vậy, thích thỏ thỏ như vậy, nếu thỏ thỏ cũng ôm nó chụp hình thì tốt biết bao...

Tam Thiên tự thương hại một lúc liền cảm thấy có chút đói bụng, nhắc chân chạy đến phòng bếp uống nước. Đi được nửa đường, nó thấy Bạch Quảng Hàn nặng nề ngủ trên ghế sô pha, nhớ ra con thỏ còn chưa ăn cơm, lại không khỏi thấy đau lòng, chỉ cần bản thân đối tốt với thỏ thỏ, một ngày nào đó thỏ thỏ sẽ tốt với nó phải không?

Nó nghĩ như vậy, nhảy lên người Bạch Quảng Hàn, nước mắt đã sớm khô chỉ để lại vài dấu vết. Tam Thiên lấy tay xoa xoa, Bạch Quảng Hàn cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, mở mắt ra liền thấy cây củ cải trắng dùng tay ngăn cọ tới cọ lui trên mặt của mình.

“Tam Thiên?” Bạch Quảng Hàn ngồi dậy, cây củ cải cũng từ trên ngực y trượt xuống bụng “A, đã trở đến thế sao”

Tam Thiên giống như đã hạ quyết tâm, kiên định nhảy dựng lên, ôm lấy cổ con thỏ: “Thỏ thỏ, sau này tôi sẽ đối tốt với anh hơn hoa mẫu đơn rất nhiều, rất nhiều”. Nó vừa mới học nói chuyện không lâu, lại lắp bắp, cũng không biết nói lời đường mật, vì thế có chút khó nghe.

Bạch Quảng Hàn cười ôn nhu, vuốt ve chiếc lá xanh của Tam Thiên: “Cậu so với hẳn tốt hơn rất nhiều”

Tam Thiên dụi mặt vào cổ y: “Vậy anh cũng cùng tôi chụp ảnh được không?”

“Chụp ảnh?” Bạch Quảng Hàn giống như nhớ ra gì đó, nhìn nhìn chung quanh, cầm lấy khung ảnh từ trên mặt đất rồi tiện tay ném vào trong thùng rác. Nếu đã không muốn nhớ đến quá khứ thì những bụi bặm của chuyện cũ cũng theo đó thổi bay hết đi, bắt đầu một tương lai mới, còn có cuộc sống tốt đẹp hơn, không phải sao?

Y lấy di động ra, cầm cây củ cải lên cùng tự chụp, khuôn mặt cười tươi thật to cùng với cây củ cải mặt dần cộng thêm động tác chữ V tầm thường, hình ảnh hạnh phúc đó được đặt trên đầu giường của Bạch Quảng Hàn.

Kể từ đó, con thỏ mỗi ngày đi làm từ sáng đến tối muộn, cây củ cải mỗi ngày siêng năng quét rác giặt giũ nấu ăn, sống một cuộc sống thật hạnh phúc.

Nhưng mà... hình như vẫn còn thiếu chút gì đó? Trước kia hoa mẫu đơn cùng thỏ thỏ cũng cùng nhau chung sống như vậy? Tam Thiên có chút không chắc chắn.

Vì thế, cây củ cải đáng xấu hổ lại theo sát hành tung hoa mẫu đơn.

Buổi tối hôm đó, Tam Thiên theo sau hoa mẫu đơn đến một nơi đen tối có ánh sáng phát ra đủ loại màu sắc. Một đám người chen lấn trong đó, cây củ cải chưa từng thấy qua những tư thế như vậy, thật cần lại kinh hãi chiến đấu, tốn nhiều công sức mới không để mất dấu.

Đỗ Đan ăn mặc trang điểm đẹp đẽ, lẳng lơ đặc ý mà đi vòng qua vài cái bàn con, ngoắc ngoắc tay với một thiếu niên mỏng manh yếu đuối. Thiếu niên kia ném mị nhãn, dính kéo không ra trên người nó.

Đỗ Đan nâng cằm cậu ta lên, hôn một cái, lại cúi người ghé vào lỗ tai cậu ta nói vài câu, thiếu niên nhăn nhó một chút, rồi bỏ nhào vào lòng ngực nó. Đỗ Đan rất thỏa mãn, nó dẫn thiếu niên đi ra ngoài.

Tam Thiên thấy vậy lập tức theo sau, ở trên đường nhanh đi chậm đuổi cuối cùng cũng bắt kịp.

Đỗ Đan dẫn thiếu niên vào trong một quán trọ nhỏ, Tam Thiên nhanh chóng leo lên ống nước, nhảy đến bậc cửa sổ. Cửa sổ không đóng, nó đưa đầu vào trong nhìn trộm.

Hai người lẩn trên giường cởi quần áo, Đỗ Đan phủ lên miệng thiếu niên, lại dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm lỗ tai của cậu ta, thiếu niên cực thoải mái giống như bám vào bờ vai của nó, lại một đường đi xuống, trượt xuống ngực, hình như cần cần nơi đó, thiếu niên kêu my hừ hai tiếng, vòng chặt thắt lưng Đỗ Đan.

Cây củ cải sốc nặng rồi.

Nó – thể nhưng – không có – miệng!

Không có miệng nó sẽ không có đôi môi mềm mại có thể hôn môi thỏ thỏ, không có đầu lưỡi ẩm áp có thể liếm liếm lỗ tai thỏ thỏ, càng không có răng nanh có thể cắn ngực của thỏ thỏ...

Thế giới của Tam Thiên một mảnh u ám.

10. Chương 10

Tam Thiên thất hồn lạc phách, lão đảo bước về nhà, Bạch Quảng Hàn đang ngâm nước nóng trong phòng tắm. Cây củ cải củ đẩy cửa phòng tắm ra, từng bước dứt khoát, bỏ tới bên bồn tắm, trợn tròn mắt nhìn thỏ.

“Tam Thiên, ” Bạch Quảng Hàn đưa tay đụng một cái lá của nó, từng giọt nước ướt nhẹ chảy xuống, dọc theo thân củ cải, Tam Thiên thật sự cảm thấy ẩm áp, tâm lại kích động vô cùng.

Nó quơ quơ mấy cái lá, sau đó lập tức nhảy vào trong bồn tắm, làm bọt xà phòng đổ ra đầy sàn, rồi trờ tới trước mặt Bạch Quảng Hàn, ngẩng đầu nhìn y thâm tình.

Bạch Quảng Hàn mơ hồ, nghiêng đầu hỏi: “Tam Thiên, làm sao vậy?”

Cây củ cải củ đột nhiên nhào tới, hung hăng đập vào mặt Bạch Quảng Hàn, “Đừng...” Thỏ bị đập đau bèn che mũi, đẩy Tam Thiên ra phía ngoài.

Tam Thiên rất thương tâm, thân thể run nhè nhẹ, giọt nước trong veo tựa như nước mắt lạnh lẽ rơi, cảnh lá cũng tiu nghỉu: “Thỏ thỏ, nếu như tôi cũng có miệng thì tốt biết bao nhiêu.”

Bạch Quảng Hàn vẫn chưa hiểu lắm, y ôm lấy cây củ cải củ: “Cần miệng làm gì?”

“Tôi muốn hôn anh.” thanh âm của cây cải củ rất bi thiết.

Bạch Quảng Hàn bật cười: “Không có miệng cũng có thể hôn cơ mà.” Y đầu tiên là hôn lên một cái lá xanh của củ cải, sau đó hôn lên mặt của củ cải, nếu như cái đó là khuôn mặt.

Môi thỏ rất mềm mại, đúng như Tam Thiên đã hình dung, mềm mại nhất, xúc cảm này khiến cây củ cải kích động, giống như bay thẳng lên bầu trời cao vợi.

Cánh tay nhỏ của Tam Thiên ôm lấy khuôn mặt của Bạch Quảng Hàn, dùng lá củ cải quẹt nhẹ, Bạch Quảng Hàn cảm thấy hơi ngứa một chút, lại rất thoải mái, cây củ cải củ càng làm càng kích động, nó tự động mò lên ngực thỏ, sờ sờ y.

Tam Thiên bị kích động, một chân lún sâu trong nước, sờ xuống giữa hai chân thỏ.

Ba —— nó bị đẩy ra, trong lòng hơi nước, nó thấy mặt của Bạch Quảng Hàn ửng hồng, Tam Thiên bất mãn uốn éo người, thương tâm nhìn thỏ: “Thỏ thỏ, anh ghét bỏ tôi.”

Bạch Quảng Hàn đỏ mặt, run rẩy lùi lại: “Tôi, tôi...”

Tam Thiên ở giữa không trung đuổi chân: “Thỏ thỏ ôm tôi.”

Bạch Quảng Hàn đúng là quá cứng chiều củ cải rồi, y thở dài, quyết định dung túng nó một lần, lại ôm cây củ cải củ vào lòng. Tam Thiên ở trong ngực y hạnh phúc đến bần thần, lại muốn mò xuống, Bạch Quảng Hàn lần này không có ngăn cản nó nữa.

Thân thể cây củ cải lạnh lạnh, cọ cọ lên đùi Bạch Quảng Hàn làm y rung mình một cái, trong lòng có một chút hưng phấn hoặc như là có một chút nhỏ nhỏ chờ mong.

11. Chương 11

Tuy rằng miễn cưỡng thừa nhận chuyện này khó mà tin được, nhưng cây củ cải củ cùng thỏ vẫn là như vậy tiến nhập vào cuộc sống yêu đương cuồng nhiệt, đồng thời thế giới bên ngoài cũng phát sinh chuyện long trời lở đất.

Tiểu khu nơi Bạch Quảng Hàn sống bị dỡ bỏ, xung quanh nhà y giờ chỉ còn từng khu đất bằng phẳng, trước mặt một cảnh tiêu điều, trên công trường xe tải lớn ào ào ra vào thả khói cuộn cuộn mờ mịt.

Tam Thiên ngã bệnh, mỗi ngày vừa mở cửa, bụi sẽ nhẹ nhàng ủa vào, nó cũng sẽ không kiềm được mà ho khan, toàn thân mất nước giống như khô quắt xuống lại, lá trên đỉnh từng lớp xanh xanh nay mềm rũ héo úa sụp xuống thân, nhìn rất uể oải.

Bạch Quảng Hàn cảm thấy nguy cấp, y liền ra ngoại thành mượn nhà, cấp theo củ cải dọn vào.

Ở nông thôn thật là chỗ tốt, nước biếc núi xanh, mây trắng lả lướt, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, một mảnh xanh mướt đồng nội, tất cả đều như trong tranh thủy mặc.

Đại để người dân lao động có thiên tính chất phác nhiệt tình, trong vòng ba ngày, già trẻ lớn bé trong thôn làm quen Bạch Quảng Hàn xong, họ cứ đến chào hỏi, y lại qua thăm để cảm ơn.

Thường xuyên qua thăm y phải kể đến dì Tống ở sát vách, đã có một cô con gái vừa tròn hai mươi tuổi chưa gả chồng.

Hôm nay Bạch Quảng Hàn đi ra ngoài làm việc, Tam Thiên một mình ở nhà, nó bước vào phòng bếp uống nước, bỗng nhiên thấy một người từ cửa sổ bước ra.

Tam Thiên lại càng hoảng sợ, bởi vì nơi này là lầu hai, từ trên không lòi ra một người thật không phải chuyện tốt.

Người đến mặc áo lụa trắng, viền màu xanh, khoe miệng hàm chứa tiểu ý, vẫy tay với Tam Thiên: “Sao nào, đã lâu không gặp, không còn nhận ra cha à?”

Tam Thiên rịn ra nước mắt trong suốt, nó mở vòng tay chạy quanh đến người kia: “Cha!”

Nhân sâm tinh ôm lấy con trai bảo bối của mình, liên tục lau nước mắt, thiên tái quang âm, một cái chớp mắt đã qua ngàn năm, hắn ở trên thiên đình lâu như vậy mà vẫn chưa từng quên thế nhi, may mà lão Thiên cuối cùng mở mắt, để con hấn bình an lớn lên, trưởng thành làm một cây củ cải anh tuấn.

Nhân sâm tinh vuốt ve tán lá xanh của Tam Thiên, động lòng nói: “Tam Thiên, mấy năm nay khổ cho con rồi, cha tới, chúng ta về nhà.”

Gi? Về nhà? Cây củ cải củ lắc đầu: “Nơi này chính là nhà của con, con muốn ở chung với thổ thổ.”

Nhân sâm tinh lau nước mắt, suy tính một chút, hấn hướng dẫn từng bước: “Cha dạy con pháp thuật, có thể lên trời xuống đất, thổ thổ có thể chứ?”

Cây củ cải củ suy nghĩ một chút, lắc đầu, nó đích xác chưa thấy qua thổ thổ bay lên bao giờ: “Con không muốn lên trời cũng không muốn xuống đất, chỉ cần ở cùng thổ thổ.”

Nhân sâm tinh thổ dài, hài tử này thật đúng là tùy ý, tầm mắt thật đặc biệt: “Vậy con muốn học cái gì, cha đều dạy được.”

Tam Thiên ngửa đầu nhìn hấn, động lòng: “Con muốn có miệng, có thể chứ?”

“Ách, ” nhân sâm tinh rất bất đắc dĩ, “Có thể, cha dạy cho con biến thành người, thấy thế nào?”

Tam Thiên tràn ngập chờ mong, kiên định gật đầu.

Nhân sâm tinh rất hài lòng mà nở nụ cười, nắm lấy cây củ cải củ nhét vào trong tay áo. Tam Thiên từ chối: “Chờ một chút, con muốn cáo biệt thổ thổ!”

Nhân sâm tinh nhú mày, hấn ý thức được con thổ kia có thể trở thành địch nhân của hấn: “Đừng mà, thời gian cấp bách, không nên đùa giỡn, sẽ hại đến tu vi, đạo gia chú ý thanh tâm quả dục, cáo biệt thì miễn đi.”

Tam Thiên cúi đầu: “Không nên không nên!”

Nhân sâm tinh không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng chờ, cho phép nó để lại một tờ giấy.

Ở trước khi rời đi, Tam Thiên cố gắng chọn ra một cây củ cải trắng giống nó như đúc để lại trên tấm thớt, cứ như vậy, vạn nhất thổ thổ nhớ nó còn có thể ôm cái cây củ cải này thay thế.

Cuộc sống không thể mãi êm đềm, lão thiên gia cũng rất thích đùa giỡn tình nhân.

Cửa sổ không có đóng chặt, tờ giấy của Tam Thiên lưu lại bị một trận gió thổi bay mất.

Dì Tổng cũng rất hợp dịp mà lựa ngay lúc này đến nhà, thấy cửa không có khóa, bà liền trực tiếp đi vào, đi thẳng đến phòng bếp ở tầng hai, thấy một cây củ cải trắng tinh khiết nằm trên thớt như chờ người chà đạp.

Dì Tổng nửa đời làm bếp, xúc cảnh sinh tình, tay không khỏi ngứa ngáy, bà nghĩ thầm đại khái là Bạch tiên sinh bận quá, cơm cũng không kịp nấu đã phải đi ra ngoài, trong khi bà rảnh rỗi, đơn giản giúp y nấu một bữa cơm, coi như tạo chút ấn tượng cho con gái nhà mình, nghĩ tới đây, tay bắt giắc động, rửa cây củ cải củ, xắt miếng, nấu canh...

Lúc Bạch Quảng Hàn trở về nhà, ở phòng bếp đợi y chỉ có một chén canh củ cải ...

12. Chương 12

Bạch Quảng Hàn trở lại thành phố, tiếp tục kinh doanh cửa hàng nhỏ của y, bắt quá cửa hàng bán hoa đã biến thành quầy bán rau dưa, hàng trên kệ sắp xếp từng lớp chen chúc, rau xanh cà chua ớt đầy đủ, ngoại

trừ một thứ, cây củ cải.

Thương tâm khó vượt qua, y vốn nghĩ rằng thời gian ba năm có khả năng làm biến mất tất cả thống khổ, nhưng mà thế nào cũng không làm được, mỗi khi nhớ tới chén canh củ cải kia, y lại không thể kiềm được nước mắt.

Hạnh phúc tới đột ngột, rồi đi lại càng nhanh.

Làm sao chấp nhận được...

Ngày hôm nay cũng vẫn buồn chán a, Bạch Quảng Hàn ngẩng đầu nhìn bầu trời, đang vào cuối thu, nắng xuyên qua tán cây bạch quả bên đường rơi đầy đất, chạng vạng tối ánh nắng chiều cũng rất rực rỡ, nhuộm toàn bộ chân trời một màu ửng hồng, y nghĩ cây củ cải kia có lẽ sẽ thích cảnh trí thế này.

Ngay lúc y không hề phát giác, một bóng người cao gầy đẩy cửa bước vào.

Bạch Quảng Hàn nhìn hần, nở nụ cười chuyên nghiệp bán hàng: “Ngài đây muốn mua gì?”

Người nọ ăn mặc áo khoác nỉ màu nâu vương bụi đường, tóc nâu hơi quăn, da rất trắng, ngũ quan nhìn như người lai, hần như là rất gấp, cúi đầu liên tục xoa xoa tay.

“Tiên sinh?”

Tam Thiên ngẩng đầu nhìn y, trên mặt phiếm hồng, ở trong núi sâu ba năm nay hần suy nghĩ rất nhiều, mơ mộng qua cảnh thổ thổ gặp lại chính mình cũng rất nhiều, nhưng khi thực sự gặp lại, hần cứ chùn chân, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bạch Quảng Hàn thay đổi rất nhiều, tính cách nóng nảy nay đã tốt hơn, tiếp tục hỏi: “Có gì cần giúp sao?”

Tam Thiên trước mắt mơ hồ, hần tiến lên hai bước kéo Bạch Quảng Hàn vào trong lòng, hần hiện tại đã cao hơn thổ thổ rất nhiều, vai cũng rộng hơn dày hơn để thổ thổ có thể tựa được.

Hần nháy mắt một cái, nước mắt đã chảy xuống: “Thỏ thổ, tôi đã trở về.”

Bạch Quảng Hàn rúc ở cổ của hần, đem mặt chôn thật sâu vào lòng hần.

“Trở về là tốt rồi.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-cai-tinh-lat-do-tieu-bach-tho>